

Nicolae VASILE

Lumina tămăduitoare

Avusesem o zi foarte agitată, ca mai toate din acel început de an, de deceniu, sau chiar de epocă, din primăvara lui 1990. Parcă prea voia Dumnezeu să le începem pe toate atunci! În primul rând începeam o nouă epocă istorică, după răsturnarea de la sfârșitul anului 1989. Pentru mine mai era și un alt început, acela de proaspăt numit într-o funcție de conducere de mare importanță, la care nici nu gândisem până cu câteva luni în urmă. Pe lângă stresul de zi cu zi, care începea de la primele ore ale dimineții, când subalternii care așteptau cu probleme reale erau perturbați de cei din categoria "să mă vadă șefu' de dimineață și apoi dispar". Mai aveam de făcut și ultimele pregătiri dinaintea unei plecări în China. Eram în toiul discuțiilor, controverselor, când, brusc începe să se clatine clădirea cu noi. Fusese un cutremur destul de mare. Am realizat atunci, ce mici devenim în fața unor asemenea evenimente. Au încetat toate contrele. Dușmanii cei mai înrăiți au devenit apropiați și atenți la altceva, la furia naturii. Nu mai fusese unul de o asemenea mărime de la cel groaznic din anul 1977.

Dacă înainte, o plecare în străinătate îmi acapara atenția totală cu mult timp înainte, și chiar după întoarcere, acum orice zi, indiferent ce alte activități mai aveam programate, începea cu trecerea pe la birou, pentru "a semna mapa". Fără mapa semnată, o serie de salariați nu puteau merge mai departe în activitățile lor curente. Asta este, administrația cere și sacrificii!

Plecarea la aeroport era ultima în programul acelei zile și o priveam ca pe o ocazie de a mă odihni. Un zbor de 19 ore era un prilej foarte bun de somn, ceea ce îmi cam lipsea de o bună perioadă de timp, cu toate că după niște zboruri anterioare, cu mari turbulențe, nu prea mai aveam plăcerea de a merge cu avionul. Abia ajuns la aeroport și acesta a început să se clatine, parcă și mai tare decât cel de dimineață. Doamne, două cutremure mari în aceeași zi!... Pentru prima dată în viață am avut sentimentul că avionul, în care tocmai urma să mă urc, este mai sigur decât pământul. Am trecut de ușa acestuia mai liniștit ca niciodată. Am plecat totuși cu grija pentru cei care rămân pe acest Pământ tare neliniștit.

Nu am avut un zbor așa cum mă așteptam. Pe prima parte, până la escala de la Karachi, în Pakistan, nu am putut dormi din cauza plânsetelor unor copii. Deși era un avion al Companiei Tarom, acesta era ocupat preponderent de familii de belgieni, care mergeau să viziteze China. Sunt convins că făceau traseul Bruxelles-București-Beijing cu o companie românească din motive de preț. Am fost foarte surprins de multitudinea de copii de vârstă foarte fragedă pe care aceste familii îi luau în vacanță, la distanțe atât de mari. În partea a doua, de la Karachi la Beijing, micuții colegi de drum adormiseră, dar nu am putut dormi din cauza unei reprize de turbulențe groaznice, timp de câteva ore. Mai avusesem ocazia unei asemenea experiențe la un drum precedent și tot pe deasupra munților Himalaya. O zonă care te poate duce cu imaginația mult mai departe decât

realitatea. Băutura servită din abundență de personalul de însoțire ne-a făcut să suportăm mai ușor, dar de dormit nici nu putea fi vorba.

La Beijing, încă din aeroport, chinezii, foarte atenți de altfel cu oaspeții lor, uneori sufocant de atenți, mi-au dat o veste "bună", în concepția lor, că ne vom imbarca direct într-o mașină, cu care vom merge destul de mult, după care vom lua un vapor timp de câteva ore. Destinația finală era o insulă, unde se găseau niște aplicații solare și eoliene de energie, domeniul în care era programată întreaga vizită. Nu mai puteam de somn, dar era imposibil să ațipesc măcar o clipă, gazdele apreciind în mod deosebit toate locurile pe unde treceam: satele, lanurile, pădurile, apele, podurile etc. și mă întrebau tot timpul dacă îmi plac. Dacă dădeam cel mai mic semn că nu mă interesează, reluau descrierile și cu mai multe amănunte și insistență. A cere o pauză de somn, ar fi fost o mare jignire pentru dâșii și nu aveam de gând să o fac, așa că rezistam eroic. Aveam și o limită de sosire, pentru a nu pierde vaporul. Acesta nu circula decât o dată pe zi, având orele, de plecare și întoarcere, corelate cu fluxul și refluxul, care în acea zonă, în Marea Galbenă, erau foarte accentuate. Toate au mers perfect, cu excepția somnului meu. Când am ajuns pe insulă, ne aștepta o masă copioasă, pe bază de crabi. Observasem încă de la debarcader un întreg flux comercial de saci cu crabi. Erau niște crabi uriași, mai mari de o jumătate de metru, pe care localnicii îi culegeau pur și simplu de pe nisip în urma refluxului, când apa se retrăgea aproape un kilometru de la tărâm. Îi fierbeau exact așa cum îi adunau, fără nicio preparare. Cu tot somnul care îl aveam, îmi era totuși și foame. Crabii respectivi aveau o bucată mare de carne pe piept și de asemenea niște bucăți mai mici la baza celor două brațe. Aș fi mâncat cu plăcere câteva asemenea bucăți, doar că trebuia să ți-le dezmembrezi singur. Totul era însoțit de îndemnurile repetate ale gazdelor de a mânca cât mai mult, îndemnuri care se repetau foarte des.

A nu aprecia ceea ce vezi sau a nu lăuda mâncarea, sunt motive de mare supărare a gazdelor atunci când te afli în China!... Știam asta de la o vizită anterioară. Atunci, fiind în faza acomodării cu gusturile și mirosurile specifice, la o masă, pentru a evita o stare de vomă, m-am dus rapid la masă, la locul unde era scris numele meu și am băut pe nerăsuflăte păhărelul de tărie pus acolo, apoi încă unul și încă unul. Ei beau din acel păhărel ore întregi!... După acea întâmplare, care constatăm că se transmisese de la o delegație la alta, la fiecare masă, recunoșteam locul meu de la distanță, pentru că era cel care avea puse trei păhărele!... Aveau umor gazdele noastre!...

Toată foamea pe care o aveam în mine precum și dorința de a nu supăra gazdele, nu au fost însă suficiente să depășesc momentul când mizeria provenită din mațele fierte ale crabului, pe care eu o îndepărtam cu mare atenție de pe carnea pe care o mâncam, era sorbită de cei de lângă mine, cu un zgomot specific și cu satisfacția comentată că "este o mare delicatessă"!... A fost momentul când m-a trăsnet o mare durere de cap și am cerut să fiu dus la hotel să mă odihnesc. Abia făcusem un duș, mă pregăteam să dorm, deși aveam o teamă că nu o să pot, de atâta oboseală și stres. Nu dormisem de vreo patruzeci de ore și trecusem prin mai multe situații extrem de stresante. Nici nu mă așezasem bine în pat că și auzii o bătaie în ușă. Era însoțitorul meu oficial care mă anunța să mă pregătesc că au

pregătită o mare surpriză. Mă gândeam cu groază la ceea ce ar mai putea însemna o mare surpriză. De ce nu mi-o făcuse mai devreme ca să mă pot odihni și eu apoi în liniște?...

Am mers pe jos ceva timp. La fiecare pas simțeam cum mi se clatină creierul în cap de durere. Între timp se și întunecase. Când am ajuns aproape de țărm, într-un loc de unde puteam vedea marea, am avut însă o mare revelație!... Era ceva feeric!... Valurile mării erau încărcate de lumină!... Stropii de apă, care se desprindeau la spargerea valurilor, erau stropi de lumină!... Era o frumusețe de care nu aflasem până atunci și pe care nici nu am putut să mi-o imaginez vreodată!...

Nu auzisem de existența acestui fenomen, iar chinezii au ținut bine secretul, pentru a-mi produce o surpriză, și au reușit!... Mi s-a luminat brusc mintea, a dispărut orice urmă de oboseală!... Ei gândiseră că masa o să se prelungească și o să mergem de la restaurant direct pe malul mării. Eu însă cedasem și fizic și psihic!... Dar totul este bine când se termină cu bine!... Erau în apă niște microorganisme fosforescente, care acumulau lumina în timpul zilei și o păstrau după apariția întunericului, revărsând-o în valuri timp de câteva ore după înserare.

Gândeam eu, ce ar fi făcut cu o asemenea comoară o țară care dă importanță turismului?... De atunci, China a evoluat mult în domeniul economic, inclusiv în turism. Oare cum o fi acum acolo?...